ב״ה, י״ד אלול תשפ״ה

למשפחת קץ היקרה,

קצת דברי אהבה לכבוד הרב שניאור זצ״ל:

יש כמה וכמה פירושים לשם שניאור – שני אור[א].

בתורה השביעית של שבע התורות ששמע הרבי הרש״ב מפי הבעל שם טוב בגן עדן בשבת פרשת כי תבוא ח״י אלול תרנ״ב[ב], התורה השביעית (תורת ה׳מלכות׳[ג]), שנאמרה בפני נשיאי-מנהיגי ישראל, היא על הפסוק ״קומי אורי כי בא אורך וכבוד הוי׳ עליך זרח״[ד].

הוא מפרש ש״קומי אורי״ היינו ״באור הפרטי והכללי״ (ויש לומר שבהמשך, ״כי בא אורך״ קאי בפרט על אור הפרטי, ״אורך״, ואילו ״וכבוד הוי׳ עליך זרח״ קאי בפרט על אור הכללי, ודוק) – היינו שני-אור, אור הפרטי ואור הכללי.

אור הפרטי היינו ״אור המאיר לעצמו״, ואילו ״אור הכללי״ היינו ״אור המאיר לזולתו״[ה].

כל אור הוא טוב. שני האורות הם ״טוב לשמים [אור הפרטי] וטוב לבריות [אור הכללי]״[ו].

כל אור הוא אהבה – אהבת ה׳ (אור הפרטי) ואהבת ישראל (אור הכללי).

כל אור הוא אמונה – אמונה בה׳ (אור הפרטי) ואמונה בישראל (אור הכללי), אמונה בכל אחד ואחת מישראל, יהיה מי שיהיה ויהיה איך שיהיה. וכדברי מורנו הבעל שם טוב[ז] – כשם שצריך להאמין בה׳ כך צריך להאמין בכל אחד ואחת מישראל.

ועוד, יש להבין את שלשת שמותיו של הרב שניאור - שניאור זלמן מרדכי – כרומזים לשלש מדות בהן הוא הצטיין ביותר:

שניאור: שניאור היינו שני-אור, עם כל המובנים, כנ״ל.

זלמן: **זלמן** אותיות **לזמן**[ח] – לזמן הזה - היינו הכח להוריד את ה**אור** (בגימטריא **אין סוף**), ״חיי עולם״, לעניני שעה, ״חיי שעה״[ט], גם בחיי הפרט וגם ובעיקר בחיי הכלל (עם ישראל היושב בציון – ״כי מציון תצא תורה״[י] לכל העולם כולו).

[א] ראה לקו״ד עמ׳ פג; סה״ש תש״ב עמ׳ 129.

[ב] סיפור המעשה והתורות כולן נדפסו בהוספות לכש״ט (הוצאת קה״ת) אות ג.

[ג] ראה גם בעתה אחישנה עמ׳ נח.

[ד] ישעיה ס, א.

[ה] ראה פלח הרמון וירא נח, ג ועוד. וראה המשך תער״ב ד״ה ״נשא את ראש״ תרד״ע (עמ׳ תצ); שיעורים בסוד ה׳ ח״ג פ״ו.

[ו] קידושין מ, א.

[ז] תשורה ״מפי השמועה״ (דורון תשפ״ב) עמ׳ 9 ונתבאר בכ״ד.

[ח] לקוטי לוי יצחק, אג״ק עמ׳ רנד. וראה אג״ק לאדה״ז אגרת קכט שרומז לזה; לקו״ש ח״ו עמ׳ 41; חכ״א עמ׳ 273.

[ט] שבת י, א.

[י] ישעיה ב, ג.

מרדכי: מרדכי היהודי נקרא יהודי על שם שכופר בעבודה זרה[א] ומקדיש את חייו לפרסם אלקותו יתברך לכל באי עולם, במסירות נפש ממש. בזה הוא ממשיכו העיקרי של אברהם אבינו עליו השלום (בבחינת "נעוץ סופן בתחלתן"[ב] ביחס לאישי התנ"ך), שהקדיש את חייו לפרסם אלקותו יתברך בעולם במסירות נפש. בעצם, מרדכי הוא הממוצע בין אברהם אבינו לרבי עקיבא – אברהם היה מוכן למסור את נפשו בפועל ממש כדי לקיים את שליחותו בעולם, אך לא בקש דוקא למות על קידוש ה', כמו שבקש רבי עקיבא[ג] (וכמבואר ההבדל ביניהם בחסידות[ד]). במסירות הנפש של מרדכי הוא עורר בתוך כל ואחד ואחד מ"עם מרדכי"[ט] את הניצוץ שלו (כמבואר בתניא שבכל אחד ואחד מישראל יש ניצוץ של משה רבינו[ט], והרי "מרדכי בדורו כמשה בדורו"[ז]), שעל ידי כך באה ישועה וגאולה לכל עמו לכל הדורות כולם.

יהי זכרו של הרב שניאור זלמן מרדכי ברוך לעד!

ומסיימים בלשון המקובלת (עם ההוספה שנהג להוסיף הרבי מליובאוויטש):

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ומכאן ולהבא אך טוב וחסד ימצא אתכם כל הימים אמן.

[א] מגילה יג, א.
[ב] ספר יצירה פ"א מ"ז.
[ג] ברכות סא, ב.
[ד] ספר המאמרים תרח"צ עמ' קע ואילך.
[ט] אסתר ג, ו.
[ט] תניא ריש פרק מב.
[ז] ראה אסתר רבה ו, ב.